

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Jedličkové a soudců JUDr. Zuzany Bystřické a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce **J. B.**, zastoupeného Mgr. Evou Grabarczykovou, advokátkou, se sídlem v Brně, Pellicova 1, proti žalované **Policii České republiky, Krajskému ředitelství policie Jihomoravského kraje**, se sídlem v Brně, Kounicova 24, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 24.3.2010, č.j. KRPB-5561/ČJ-2010-0600SZ, **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalovaný rozhodnutím ze dne 24.3.2010, č.j. KRPB-5561/ČJ-2010-0600SZ, v souladu s ustanovením § 66 odst. 2 zák.č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zastavil řízení ve věci odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky Městského ředitelství Brno, Odboru obecné kriminality o zákazu vstupu do společného obydlí ve smyslu ustanovení § 21a odst.2 zák.č.283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Policii ČR“). Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že dne 18.9.2007 vydal správní orgán 1. stupně rozhodnutí o zákazu vstupu žalobce do obydlí na adrese Černého 840/20, 635 00 Brno-Bystrc a jeho bezprostředního okolí určeného v rozmezí ul. Černého a současně do okruhu 100 metrů od domu na ul. Černého 840/20 v Brně. Žalovaný následné odvolání nepovažoval za důvodné a

rozhodnutím ze dne 30.11.2007, č.j. PJM-968/OK-11-2007, odvolání zamítl. K žalobě žalobce Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 11.12.2009, č.j. 29 Ca 35/2008-52, rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Žalovaný dále uvedl, že z hlediska dalšího možného postupu je určující skutečnost nabytí účinnosti zák.č.273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, ke dni 1.1.2009 (dále jen „nový zákon o Policii ČR“), přičemž uvedený zákon oproti situaci v době vydání rozhodnutí o zákazu vstupu správním orgánem 1. stupně ani v době vydání předchozího rozhodnutí žalovaného nadále nepředpokládá možnost vedení správního řízení dle správního řádu ve věci vykázaní, resp. zákazu vstupu do společného obydlí, jak tomu bylo za účinnosti zákona o Policii ČR. Účinný nový zákon o Policii ČR vychází v § 44 odst.2 a násl. z koncepce realizace vykázaní coby faktického úkonu bez další procesní opory správního řádu. Na základě uvedeného k možnému dalšímu řízení ve věci odvolání žalobce chybí žalovanému zákonná procesní opora, přičemž v souladu se zásadou zákonnosti výkonu státní správy není možné ve věci nadále pokračovat. Nerespektování této skutečnosti by s přihlédnutím k § 77 správního řádu znamenalo nicotnost jakéhokoliv meritorního rozhodnutí vydaného v dané věci. Žalovaný proto dospěl k závěru, že s přihlédnutím ke změně předmětné procesní právní úpravy došlo k naplnění podmínek ve smyslu § 66 odst.2 správního řádu, jelikož pro pokračování v řízení vedeném z moci úřední odpadl důvod.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu. Uvedl, že žalovaný rozhodnutí zastavil podle ustanovení § 66 odst.2 správního řádu, přičemž nikterak neosvětlil, z jakého důvodu citované ustanovení použil a proč by část, že „odpadl důvod“ měla dopadat na předmětné řízení. Dle žalobce žalovaný chybně aplikoval ustanovení § 66 odst.2 správního řádu, neboť se jedná podle řazení v části druhé, hlavy VI. správního řádu o ustanovení dopadající na rozhodování o průběhu řízení v prvním stupni. Žalovaný je však správním orgánem odvolacím, který již měl rozhodnout o odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu 1.stupně. Možný postup žalovaného pro rozhodnutí o odvolání je upraven v ustanovení § 90 správního řádu. Navíc z rozhodnutí není zřejmé, jakou úvahou se ubíral v případě, že ve věci rozhodl podle správního řádu, když jeho věcná příslušnost podle jeho názoru zanikla. Problematická je tedy pro žalobce jeho věcná příslušnost, kompetenční spor však vyřešil v rozporu se zákonem rozhodnutím o zastavení řízení. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí žalovaného trpí opět řadou procesních vad a o odvolání žalobce doposud nebylo rozhodnuto, navrhl žalobce, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že z důvodu právní složitosti procesního postupu žalovaného po zrušení rozhodnutí soudem, vyžádal žalovaný stanovisko Ministerstva vnitra ČR, odboru legislativy a koordinace předpisů, z něhož vyplývá doporučený postup ve smyslu § 66 odst.2 správního řádu, neboť odpadl důvod řízení a zanikla pravomoc policie v této věci rozhodnout. Důvodem k uvedenému procesnímu postupu byla i skutečnost, že správní řízení bylo od počátku pendentní (otevřené), a proto muselo být rozhodnuto podle správního řádu. Již z povahy věci je vyloučeno, aby o zákazu vstupu bylo rozhodnuto zpětně. V dalším řízení je třeba vycházet nejen z platné a účinné právní úpravy, ale také z aktuálního skutkového stavu. Z uvedeného vyplývá, že policie by mohla postupovat již pouze podle ustanovení § 44 a násl. nového zákona o policii, což by však bylo možno pouze za splnění hmotně právních důvodů k okamžiku vykázaní. Jedná se o faktický úkon, o kterém policista po ústním vyhlášení vykázané i ohrožené osobě vyhotoví potvrzení o vykázaní, které jim předá proti podpisu. Zákon o policii tedy nedává policii pravomoc vydat rozhodnutí o vykázaní. Po vydání zrušujícího rozhodnutí správního soudu, nelze proto v řízení rozhodnout nově o vykázaní. Žalovaný byl nucen podle § 66 odst.2 správního řádu řízení zastavit, neboť odpadl důvod řízení, policii zanikla pravomoc ve věci rozhodnout.

Před tím, než se Krajský soud v Brně začal zabývat důvodností žaloby, zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl přitom k názoru, že žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 68 a § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1 a odst. 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání za splnění podmínek ve smyslu ustanovení § 51 s. ř. s.

Žaloba není důvodná.

Žalobce především namítal, že žalovaný neuvedl, z jakého důvodu použil ustanovení § 66 odst.2 správního řádu a proč by část „odpadl důvod“ měla dopadat na předmětné řízení. S tímto názorem žalobce souhlasit nelze. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí zcela jasně, srozumitelně a určitě uvedl, že po zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30.11.2007, č.j. PJM-968/OK-11-2007, krajským soudem nastala situace, kdy nový zákon o policii nepředpokládá možnost vedení správního řízení podle správního řádu ve věci vykázání, resp. zákazu vstupu do společného obydlí, jak tomu bylo za účinnosti zákona o policii. Na základě této skutečnosti žalovaný konstatoval, že k dalšímu řízení chybí zákonná procesní opora a z tohoto důvodu dospěl k závěru, že došlo k naplnění podmínek ustanovení § 66 odst.2 správního řádu, neboť odpadl důvod. S tímto názorem žalovaného nelze, než souhlasit.

Podle ustanovení § 21a odst.1 zákona o policii, lze-li na základě zjištěných skutečností, zejména s ohledem na předcházející útoky, důvodně předpokládat, že dojde k nebezpečnému útoku proti životu, zdraví, svobodě nebo zvláště závažnému útoku proti lidské důstojnosti, je policista oprávněn toho, kde je podezřelý z takového jednání, vykázat z bytu nebo domu společně obývaného s ohroženou osobou (dále jen „společné obydlí“), jakož i z jeho bezprostředního okolí. Součástí vykázání je rovněž zákaz návratu do vymezených prostor. Toto rozhodnutí je účinné v okamžiku, kdy bylo prokazatelně sděleno osobě, proti které směřuje. Osoba, proti níž vykázání směřuje (dále jen „vykázaná osoba“), je poté povinna neprodleně opustit místo, na které se rozhodnutí o vykázání vztahuje.

Podle ustanovení § 21a odst.2 zákona o policii, není-li ten, vůči komu směřuje opatření podle odstavce 1, v době policejního zákroku přítomen ve společném obydlí, je policista takové osobě oprávněn zakázat vstup do společného obydlí, jakož i do jeho bezprostředního okolí, a to i v době jeho nepřítomnosti. Toto rozhodnutí je účinné v okamžiku, kdy se o něm osoba, proti které směřuje, dozví. Osoba, které byl zakázán vstup do společného obydlí, poté nesmí vstupovat na místo, na které se toto rozhodnutí vztahuje.

Podle ustanovení § 21a odst.5 zákona o policii, při provádění úkonů souvisejících s vydáním rozhodnutí o vykázání je policista povinen zajistit přítomnost nezúčastněné osoby, ledaže hrozí nebezpečí z prodlení.

Podle ustanovení § 21a odst.6 zákona o policii, o provedených úkonech a opatřeních sepíše policista neprodleně úřední záznam.

Podle ustanovení § 21b odst.1 zákona o policii, rozhodnutí o vykázání se vydává bez projednání věci a z úřední povinnosti, přičemž souhlas ohrožené osoby se nevyžaduje.

Podle ustanovení § 21b odst.4 zákona o policii, při vydání rozhodnutí o vykázání se postupuje, nestanoví-li tento zákon jinak, podle správního řádu.

Z citované právní úpravy vykázání v zákoně o policii je zřejmé, že rozhodnutí se vydává bez projednání věci a z úřední povinnosti a postupuje se podle správního řádu. Vzhledem k tomu, že podmínkou rozhodnutí o vykázání byla hrozba nebezpečného útoku proti životu, zdraví, svobodě nebo zvláště závažného útoku proti lidské důstojnosti, je zřejmé, že k posuzování těchto podmínek správní orgán (policie) přistupuje vždy v okamžiku rozhodování. Vzhledem k tomu, že původní rozhodnutí žalovaného bylo krajským soudem zrušeno, nezbylo, než posuzovat případné naplnění podmínek pro vykázání podle stavu, ale zejména též podle právního předpisu platného v době rozhodování. Novým zákonem o policii byla k 1.1.2009 zrušena platnost zákona o policii, přičemž přechodná ustanovení postup v neskončených řízeních o vykázání neupravila. Žalovanému proto nezbylo, než postupovat podle ustanovení § 44 a násl. nového zákona o policii.

Podle ustanovení § 44 odst.1 nového zákona o policii, lze-li na základě zjištěných skutečností, zejména s ohledem na předcházející útoky, důvodně předpokládat, že se osoba dopustí nebezpečného útoku proti životu, zdraví anebo svobodě nebo zvláště závažného útoku proti lidské důstojnosti, je policista oprávněn vykázat tuto osobu z bytu nebo domu společně obývaného s útokem ohroženou osobou (dále jen „společné obydlí“), jakož i z bezprostředního okolí společného obydlí. Policista je oprávněn tuto osobu vykázat i v její nepřítomnosti.

Podle ustanovení § 44 odst.2 nového zákona o policii, vykázání trvá po dobu 10 dnů ode dne jeho provedení. Tuto dobu nelze zkrátit ani se souhlasem ohrožené osoby. Podáním návrhu na vydání předběžného opatření podle občanského soudního řádu v průběhu vykázání se doba vykázání prodlužuje do dne nabytí právní moci rozhodnutí soudu o tomto návrhu.

Podle ustanovení § 44 odst.3 nového zákona o policii, vykázání oznámí policista ústně vykázané i ohrožené osobě a vyhotoví potvrzení o vykázání, které jim předá proti podpisu. Součástí potvrzení o vykázání je vymezení prostoru, na který se vykázání vztahuje, uvedení totožnosti ohrožené a vykázané osoby, poučení o právech a povinnostech vykázané osoby a adresa útvaru policie, u kterého si může vyzvednout kopii úředního záznamu o vykázání. Odmítne-li ohrožená nebo vykázaná osoba potvrzení o vykázání převzít nebo odmítne-li písemně potvrdit jeho převzetí, policista tuto skutečnost uvede v úředním záznamu.

Podle ustanovení § 44 odst.4 nového zákona o policii, není-li vykázaná osoba vykázání přítomna, poučení o jejích právech a povinnostech v souvislosti s vykázáním jí policista poskytne při prvním kontaktu. Je-li to možné, policista této osobě předá potvrzení o vykázání, v opačném případě ji poučí o možnosti převzít potvrzení o vykázání a kopii úředního záznamu o vykázání u příslušného útvaru policie; součástí poučení je i údaj o adrese tohoto útvaru.

Podle ustanovení § 44 odst.5 nového zákona o policii, nesouhlasí-li vykázaná osoba s vykázáním, může proti němu na místě podat námitky, které policista uvede v potvrzení o vykázání. Policista námitky předá bez zbytečného odkladu krajskému ředitelství příslušnému podle místa vykázání (dále jen „příslušné krajské ředitelství“). Vykázaná osoba může dále do

3 dnů ode dne převzetí potvrzení o vykázání podat příslušnému krajskému ředitelství námitky písemně. Lhůta pro podání námitek počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy došlo k převzetí potvrzení o vykázání a je považována za dodrženu, jsou-li námitky nejpozději v její poslední den předány k poštovní přepravě nebo podány u příslušného krajského ředitelství. O tomto právu policista vykázanou osobu poučí před předáním potvrzení o vykázání.

Podle ustanovení § 44 odst.6 nového zákona o policii, shledá-li příslušné krajské ředitelství, že podmínky pro vykázání nebyly splněny, vykázání ukončí a o této skutečnosti vyrozumí ohroženou a vykázanou osobu bez zbytečného odkladu.

Podle ustanovení § 47 odst.1 nového zákona o policii, územní rozsah prostoru, na který se vykázání vztahuje, určí policista podle míry požadavku účinné preventivní ochrany osoby ohrožené útokem. Je-li v důsledku vykázání ohrožen provoz objektu nebo znemožněn výkon zaměstnání vykázané osoby, policista o této skutečnosti bezodkladně vyrozumí provozovatele objektu nebo zaměstnavatele vykázané osoby za účelem přijetí potřebných opatření.

Podle ustanovení § 47 odst.2 nového zákona o policii, při provádění úkonů souvisejících s vykázáním policista zajistí přítomnost nezúčastněné osoby; to neplatí, hrozí-li nebezpečí z prodlení.

Podle ustanovení § 47 odst.3 nového zákona o policii, do 24 hodin od vstupu policisty do společného obydlí zašle policista kopii úředního záznamu o vykázání příslušnému intervenčnímu centru a soudu, který je příslušný k rozhodnutí o návrhu na vydání předběžného opatření podle občanského soudního řádu. Pokud ve společném obydlí žije nezletilá osoba, zašle kopii úředního záznamu o vykázání v této lhůtě i příslušnému orgánu sociálně-právní ochrany dětí.

Podle ustanovení § 47 odst.4 nového zákona o policii, policista ve lhůtě 3 dnů od vykázání provede kontrolu, zda vykázaná osoba dodržuje povinnosti vyplývající z vykázání.

Podle ustanovení § 47 odst.5 nového zákona o policii, o provedených úkonech a opatřeních sepíše policista úřední záznam.

Z citovaných ustanovení je zřejmé, že podle nového zákona o policii, žalovaný, resp. správní orgán 1. stupně již nemohli rozhodovat o vykázání jako takovém, tj. ve věci, podle správního řádu. Vzhledem k tomu, že však poté, co krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil, zůstalo správní řízení ve věci vykázání neskončené, nezbylo mu, než řízení zastavit v souladu s ustanovením § 66 odst.2 správního řízení, neboť skutečně odpadl důvod pro další vedení řízení a případné rozhodnutí ve věci.

Námitku, že žalovaný chybně aplikoval ustanovení § 66 odst.2 správního řádu, neboť se jedná o ustanovení dopadající na rozhodování v 1. stupni, kdežto žalovaný je odvolacím orgánem a tudíž měl postupovat podle ustanovení § 90 správního řádu, nelze akceptovat. Ustanovení § 90 správního řádu upravuje postup odvolacího orgánu, pokud rozhoduje ve věci, tak tomu však v předmětné věci nebylo. Žalovaný vydával pouze procesní rozhodnutí, kterým stále probíhající řízení ukončil. V hlavě VIII. Správního řádu, upravující postup odvolacího orgánu v odvolacím řízení, nemá specifickou úpravu procesního rozhodování, na tuto možnost však pamatuje ustanovení § 93 odst.1 správního řádu, podle něhož jestliže v této hlavě není stanoveno jinak, pro řízení o odvolání se obdobně použijí ustanovení hlav I až IV,

VI a VII této části. Znamená to tedy, že žalovaný správně postupoval podle ustanovení § 66 odst.2 správního řádu, které se nachází v hlavě VI. správního řádu.

Žalobce spatřoval nezákonnost rozhodnutí rovněž ve skutečnosti, že z rozhodnutí žalovaného není zřejmé, jakou úvahou se ubíral v případě, že ve věci rozhodl podle správního řádu, když jeho věcná příslušnost podle jeho názoru zanikla. Dle žalobce je problematická věcná příslušnost žalovaného, přičemž kompetenční spor byl vyřešen v rozporu se zákonem rozhodnutím o zastavení řízení. Ani s tímto názorem souhlasit nelze. Žalovaný uvedl, že pro pokračování řízení v předmětné věci chybí procesní opora, a že tedy proto odpadl důvod řízení. Úvaha žalovaného je tak, dle soudu, zřejmá. Skutečnost, že žalovaný postupoval podle správního řádu, je dána tím, že řízení bylo podle správního řádu zahájeno. O nedostatek věcné příslušnosti, jak se domnívá žalobce, se jednat nemůže, neboť ztrátou pravomoci rozhodnout věcně o vykázání ve správním řízení, nezanikla pravomoc policie (správního orgánu) ukončit správní řízení, které je vedeno bezdůvodně. Nehledě k tomu, že vykázání je i podle nového zákona o policii možné, neděje se tak pouze v řízení správním. Důvody pro zahájení kompetenčního sporu nenastaly.

S ohledem na výše uvedené proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci žalobce úspěšný ve věci nebyl a právo na náhradu nákladů řízení by proto bylo možno přiznat žalovanému. Jelikož však nebylo zjištěno, že by žalovanému v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti vznikly, rozhodl soud tak, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, lze podat opravný prostředek (kasační stížnost podle ustanovení § 102 a násl. soudního řádu správního) do dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 soudního řádu správního).

V Brně dne 11.11.2011

JUDr. Jana Jedličková, v.r.
předsedkyně senátu